

О тренутној музичкој сцени која се одликује великом разноликошћу како извођача тако и праваца, разговарали смо са Миланом Мирковићем који чини сталну поставку два изузетно популарна румска бенда. Прочитајте којим путем су ишли од свог оснивања до данас и шта је оно што их је одржало у време када је конкуренција велика и где за грешке нема места.

- Одакле потреба за стварањем групе имајући у виду да је Рума мала средина у којој су новине ретке и често непожељне?

Не знам да ли би се било који бенд у ком сам свирао могао назвати «новином». Тренутно сам у два бенда (Acaverna и Freddy Krueger) и оба су прилично стара. Freddy свира непрестано већ 6 година, а Acaverna је настала још давне

1996. године, само смо имали једну дугу паузу у раду. Ни тада се то није могло назвати новином јер смо били потпуно маргинализовани, седели смо у мојој соби и снимали песме на касетофон, дакле нисмо ни стигли до неке тачке где би могли бити довољно експонирани да би нас неко ко нас не познаје приметио. Мада смо међу другарима важили за неку врсту атракције због прилично уврнутих текстова и више него сирове музике. Данас смо можда десетак година старији али те ствари се нису много промениле.

А што се тиче потребе за стварањем било ког бенда, ту постоје само два разлога: први је да се покажеш пред девојчицама, а други да искажеш нешто што носиш у себи и што ти не дају да причаш наглас. И јасно се види разлика између бендова насталих на ова два начина – први свирају Рибљу Чорбу и Yu Group по школским приредбама и рођенданима, а други седе у соби и снимају музику на касету. Онда је лако закључити како и зашто је настала Acaverna А Freddy Krueger успешно комбинује једну и другу причу.

- Одакле вам идеја за назив групе?

A Caverna (одвојено) на латинском значи «из пећине» или «у пећини», мада тога нисмо били свесни када смо давали име бенду. Заправо, бенду је кумовао некадашњи професор географије у румској гимназији Јоца Субашић који, из само њему познатих разлога, уместо «пећина» говорио «апећина». Нама је то било урнебесно и одлучили смо да тако назовемо бенд. Касније се испоставило да су и наши први снимци звучали као да су снимљени у пећини, па је тако и остало то име. А за Freddy Krueger мораш питати Мирка.

- Пар речи о члановима групе...

Acaverna чини једна старија екипа, углавном

људи на прагу четврте деценије са великим музичким и животним искуством. Од оригиналне поставе ту смо мој буразер Драган (гитара и вокал) и ја (гитара), а осим нас у бенду су још Влада Миловановић (бубњеви) и Иван Пацек (бас). Данашње генерације сигурно најбоље познају Драгана по његовом раду у блацк метал бенду Посмртна Литургија, који је једини румски бенд који је издао албум за страног издавача, док је Влада раније такође свирао блацк метал у познатом новосадском бенду Wolf`s Hunger, и једно време са румским бендом Пламен Искона. Пацек је млађој публици сигурно потпуно непознат јер јако дуго није наступао, последњи пут је свирао још негде 2001. или 2002. као члан култног гриндцоре бенда Анални Карактер. Постава Freddy Kruegera је много млађа, а осим мене на басу, ту су још и Мики Ћулић (бубњеви), Иван Остојић (гитара), и наравно икона румске сцене Мирко Лукић (гитара и нешто што се не може назвати вокалом, али

`ајде). О њима млађој публици не треба превише причати.

- Ваш први наступ је изгледао...?

Стварно га се не сећам...

- Имате ли неку упечатљиву
успомену са ваших наступа?

И превише за један овакав
интервју. Мислим да су наступи мог
некадашњег бенда Holy Jerk (у
коме су свирали још Сале
Стојковић – бубњеве и вокал,
данас у Burning Circle, и Марко
Лајешић Bluff – бас, данас свира
бенџо у бенду Sober Paddies из
Новог Сада) били посебно
упечатљиви. Мислим да смо били

један од првих бендова у Руми којима су се људи пендали на бину и отимали микрофон да певају, скакали са бине, стајали тако на бини као свећа... Такође, били смо први румски бенд који је свирао progressive metal. Једном приликом изводили смо једну посебно компликовану ствар, која је притом била потпуно акустична. Bluff и ја смо сели на под бине, ставили испред себе ноте и између себе један комад бетона са старог центра, заједно са црвеном плочицом. Само што смо почели да свирамо, једна локална легенда (не бих га овом приликом именовао) зграбио је то парче бетона и

разбио га о под у Дому омладине. Потпуно надреална сцена, као да смо је вежбали! Онда смо одсвирали целу ствар, око 7 минута – и нисмо добили ни један једини ударац дланом о длан а камоли аплауз. И дан данас имам снимак са те свирке, тишина после те ствари је заиста језива. У том тренутку сам помислио «ма какав прогрессиве, дај овим људима Maidenе и Metallica», и тако је и било. Кад смо касније свирали управо Maidenе и Metallica људи су подивљали.

Имам још брдо оваквих прича, али заправо мислим да су се најупечатљивије сцене којих се

сећам везаних за музику десиле
иза бине.

- Како чланови бенда
међусобно сарађују а како са
публиком?

Acaverna је један зачуђујуће сложан бенд. Нема оних стандардних пренемагања «ја нећу да свирам ово, ја хоћу да свирам оно». Можда је то због чињенице да свирамо ствари које су углавном старије од десет година и које су у 90% случајева ауторске.

Једноставно се договоримо које ствари ћемо радити и радимо. Надам се да ћемо ускоро одржати и неку свирку на којој ћемо демонстрирати увежбано. За сада смо сконцентрисани на снимање материјала за

«повратнички» албум.
Freddy Krueger је опет потпуно другачија прича – то је једна разбијена банда у којој свака вашка води своју политику, кад се неком не свира тај једноставно не свира, кад се неком нешто свира тај не уме да стане па му треба искључивати појачало, Мирко углавном покушава да свира ствари које технички не може да извуче, тако да су пробе Kruegera неретко прилично мучне. Мада, кад се увежбава материјал стриктно за неку свирку, онда

се прво један цео дан свађамо око тога шта ће се свирати, али касније се ради само на томе и обично на бини звучимо као швајцарски сат па се размирице иза бине не приметите. Надам се само да се у скорије време тај швајцарски сат неће претворити у швајцарски сир.

Што се сарадње са публиком тиче, ту је прича јако једноставна. Или умеш да потрефиш праву жицу, или не умеш. И то је то. Публика неће реаговати ако јој се не осети емоцију. Ствар може бити и

лоша, ако се добро одсвира,
успеће. Наравно, важи и
обрнуто.

- Какве су реакције румске
омладине на вашу музику?

Румска публика је јако специфична. Око тога се слажу и наши другари који долазе са стране да свирају у Руми. Румска публика делује јако размажено и обично је јако хладна... Док им не потрефиш ону жицу – онда једноставно подивљају и нема боље публике у Србији. Ту се сви слажу. Само ретко ко заиста уме да им нађе тај «fine tuning». Мирко то уме, стварно ми није јасно како, али ја му се ту заиста дивим.

Чак и када гостује неки велики бенд, Румљани умеју да буду јако незахвална публика. Од концерата у скорије време памтим наступе Неверних Беба и Ритма Нереда, где су прва два реда публике скакала, а остали бленули као да су у позоришту. Мислим да је бенд који редовно добро пролази у Руми Pero Defformero, зато су се и захвалили Румљанима на омоту свог последњег

албума. Али, они вероватно умеју нешто што други не умеју кад је Рума у питању, а шта је то још увек ником није јасно.

- Да ли сте у потпуности оригинални у свом стваралаштву или имате идоле који вас потајно

инспиришу?

Данас више не постоји
потпуно оригинална
музика. Постојала је можда
до пре неких петнаестак
година, и мислим да је
тада све у музици

доживело свој врхунац. Од тада падамо, сви заједно, неки брже а неки спорије. Ја лично у својој музици комбинујем јако много различитих утицаја али се то и не примети толико јер је све на крају упаковано у компактну целину. Написао сам музику за готово све ствари Acaverne, и оне се приметно разликују једна од друге, али опет имају један препознатљив звук.

И опет се ту могу приметити разни утицаји, од Pantere, Overkill и Antrax (пошто је thrash метал у питању, јелте), преко разних heavy метал и hard rock бендова, па све до Mike Oldfielda и Pink Floyd. Врло разнолике ствари утичу на мене.

Такође мислим да је јако лако приметити коју ствар Круегера је написао Мирко, а коју неко други,

ту рачунам и себе.
Миркове ствари су све
А-Ф-Г, и колико год се он
тудио да комбинује све и
свашта што чује, увек на
крају звуче као Освајачи.
Ипак, вероватно зато и
постају популарне. Велики
лични печат песмама
Freddy Krueger даје и Неша
Јовановић, код кога
снимамо. Када чујете неки
снимак, на прво слушање
знате да је изашао испод

његове пегле.

- Омиљена песма коју
сте написали; ваш
омиљени стих из исте?

Углавном сам
сконцентрисан на
музику, јако ретко пишем
текстове. Текстови су
лична ствар и осети се у
емоцији певача да ли је
текст његов или га је
написао неко други, а
пошто ја не певам трудим
се да не сервирам
другима своје текстове
јер знам да ће у већини
случајева ублажити

емоцију, или је потпуно изгубити, а то не жели нико од нас. Што се текстова Acaverne тиче, ту ствар и није тако компликована јер се текстови више баве рефлексацијом и филозофијом, али Freddy Krueger инсистира на емоцији, тако да ту препуштам Мирку да ради сам. Написао сам

само један текст за
Krueger, «Јутро тамније
од ноћи», и то је
вероватно најемотивнија
песма коју сам написао,
међутим Миркан је
схватио тај текст на
сасвим свој начин,
помало га и изменио, и
сада преноси публици
оно што он мисли да
песма поручује, мада ја
тима нисам

незадовољан.

- Колико сте амбициозни када је у питању будућност групе?

Други су амбициознији
него ја.

- Шта мислите о
румској музичкој
сцени?

Румска музичка сцена се буди. Била је у хибернацији једно дуже време, али сада има све више младих људи који нешто свирају или свируцкају, и све више бендова који раде преко целе године, не само за

Концерт румских бендова, а управо је тај концерт био иницијална каписла за настанак једне нове генерације румских underground музичара. За то треба захвалити Далибору Јанковићу, који је одржао ову

манифестацију све
ове године, чак и кад
му је 5 бендова
свирало у
такмичарском делу
вечери. На жалост,
велик број младих
музичара не значи
аутоматски и да је све
то што они раде и
квалитетно, али шта

сад. Квалитет увек
нађе свој пут, а на
крају крајева публика
је та која одређује да
ли нешто ваља или
не. Можеш ти бити
добар музичар и
стварати уметност (по
својим мерилима), ако
ти нико не дође на
свирку – то не ваља.

А свирке у Руми су све посећеније. Сећам се да сам пре десетак година свирао пред мање од 20 људи – данас се сматра неуспехом свирати пред мање од 100. То је довољан показатељ о тренутном стању

ствари на румској
сцени.

- Шта мислите о
целокупној музичкој
сцени на нашим

просторима?

Ситуација је
критична и нешто би
морало ускоро да се

промени. Постоји
гомила младих
бендова који
покушавају нешто да
направе, али обично
испливавају неке
ствари врло
дубиозног
квалитета, бар што
се маинстреам сцене

тиче. Постоје
бендови који не
завређују апсолутно
никакву пажњу, али
ето добром
рекламом и
квази-духовитим
текстовима постижу
изузетну
популарност

(намерно нећу рећи
име бенда на који
мислим да их не бих
још и ја рекламирао
) , док се неки много
квалитетнији
бендови
маргинализују.
Сцене се и разликују
од града до града,

на пример у
Митровици тренутно
раде само 2 или 3
бенда, у Инђији само
1, док остале
општине у Срему ни
немају бендове,
колико ја знам. Нови
Сад је тренутно
најјачи град у Србији

што се тиче
рокенрола, препун је
бендова који су
изузетно квалитетни
и спремни на
сарадњу, а и
публика добро
прима бендове са
стране. За разлику
од Новог Сада,

Београд је
херметичка средина
у којој не успева
ништа што није
локално, уколико
није мегапопуларно.
А мегапопуларност
се у последње време
ретко када стиче
ван Београда. Зато

нам је и сцена у тако
јадном стању.

- Изјави било
шта.

Било шта. То је моја
званична изјава.

